

Zápisky jednoho sůfiho (vzpomínky Al-Bjúla na Svoje učení)

Zapsal Anton Tjoplyj

*«Tvoje tělo je smítko na hřebeni vlny.
Vždyť když jsi v Hlubinách, – Hlubiny jsou tebou!»*

Z básně Olgy Stěpaněč
«Když poznáváš Moje Hlubiny» [9]

Ještě před začátkem Mého učení u Mistra jsem měl určité neobvyklé a pro mě nevysvětlitelné prožitky. Ted' chápu, že to byly odlesky meditační zkušenosti z předchozích pozemských životů.

Ale tenkrát... jsem jenom upřímně hledal, pokoušel se v tom vyznat, pochopit to... A – všechno bylo nadarmo! Kolem – mezi lidmi – vládla jenom temnota a nevědomost! Lidé nevěděli nic o Bohu a ani vědět nechtěli! Oni prostě jen bezstarostně den po dni opakovali svoje rituály a drmolili nazpaměť naučené modlitby! A jejich vůdcové se od nich samotných ani příliš neodlišovali...

Ale já jsem hledal Jeho!

* * *

Jednoho dne, po posledních neúspěšných pokusech najít Pravdu mezi místními «mudrci», jsem se vypravil do pouště. Dlouho jsem tak šel, ani jsem sám nevěděl kam, a potom jsem si unavený, v zoufalosti, lehl na písek a zavřel oči...

«Alláhu, kde jsi? Jestli jsi – odpověz mi! Moje duše žízni po Pravdě, jako když unavený poutník žízni v poušti po vodě!...»

... Ale odpovědí mi bylo jenom ticho...

Ležel jsem takhle velice dlouho, a přitom jsem doufal, že třeba nějakou odpověď uslyším a že pochopím: kvůli čemu a proč žiji?...

Začínalo se stmívat. Bylo třeba vydat se na zpáteční cestu.

A v té chvíli jsem pochopil, že jsem zabloudil...

... A tak jsem šel a šel, a pokoušel se najít nějakou osadu, ale všechno bylo marné. Vždyť jsem s sebou neměl ani zásoby vody, ani jídlo. Chlad noční pouště už začínal pronikat skrz moje lehké oblečení...

Po téměř bezesné noci v chladnu na písku jsem znovu pokračoval v cestě.

A tak to pokračovalo několik dní...

... «No a co, možná, že zemřít v poušti je dokonce lepší, nežli žít tím nesmyslným životem...» – myslel jsem si.

Nakonec jsem ztratil vědomí...

* * *

Probralo mě to, že mi kapky životodárné vláhy dopadaly na tvář. Pomalu jsem otevřel oči a uviděl kolem sebe lidi v bílém oblečení. Jejich tváře byly světlé a dobré.

Tak jsem se dostal do občiny súfiů. A začala moje Přímá Cesta k Milovanému Alláhovi...

* * *

Občina se rozkládala v překrásné oáze, kolem velké vodní nádrže. Byly tu zahrady, kde jsme pěstovali různou zeleninu a ovoce, a také odpočívali v poledním parnu.

Každé ráno jsem začínal několika jednoduchými duchovními cvičeními, které mi ukázali. Vysvětlili mi, že začínat den právě takhle, je obzvlášť důležité. Vždyť právě po ránu jsme plní sil a energií a můžeme je zaměřit na duchovní růst.

Vstával jsem časně, za svítání, nebo někdy dokonce trochu dříve, – a praktikoval jsem všechno, co jsem se stihl naučit. Pokud tak postupujeme, pak celý zbývající den, započatý s radostí, klidem, blažeností a kontaktem s milovaným Pánem Alláhem, probíhá mnohem radostněji a bohatěji.

Potom jsme rozmlouvali s Mistrem. On nám podrobně vysvětloval, že Alláhovu Krásu může pochopit a obsáhnout jen ten, kdo má rozvinuté duchovní srdce.

Zeptal jsem se ho: «Ale jak ho mám rozvíjet?»

On odpověděl: «Milovat z duchovního srdce všechny kolem! A také – všem odpouštět! A – objímat láskou nejen všechny bytosti, ale i všechnu krásu Alláhova Stvoření!»

«Tak málo?»

«Ano, – odpověděl. – udělej to. A potom ti odhalím víc.»

* * *

Dnes jsem se pokoušel milovat všechny bytosti, jak mi radil Mistr. Natahoval jsem k nim *ruce lásky* z

duchovního srdce, bral je všechny na dlaně, mazlil se s nimi.

Jak mnoho čistých duší stvořil milovaný Alláh-Stvořitel! Květiny, trávy, stromy, ptáky...

Všechny je možné hladit rukama duše, tj. rukama duchovního srdce, dávat jim svoji lásku! Přičemž láska uvnitř tebe od toho neubývá, ale vzrůstá!

Vždyt' «láska se rozvíjí láskou», jak učil Mistr.

* * *

Mistr nám ukázal novou techniku pro rozvíjení sama sebe.

V tento den jsme vstali velmi časně ráno, ještě před východem slunce. A když se slunce zvedalo nad pouštním prostranstvím – prosycovali jsme se Krásou a Světlem Alláha, Které bylo kolem a děkovali Mu *ústý srdce* za všechnu tu krásu!

Vylévali jsme lásku k Jeho Kráse – ze srdcí. Srdce se od toho rozšiřovala a naplňovala se stále více čistou a intenzívní láskou!

Tak jsme pokračovali v učení milovat Alláha a krásu Jeho Stvoření!

Já jsem zatím pouze na úplném počátečním stupni, ale velice toužím postupovat dále!

* * *

Vše se mi výborně daří. Mistr má radost z mých úspěchů! Budu dál pracovat, milovat a poznávat Alláha!

* * *

Mistr se chystá přeřadit mě na nový stupeň výuky! Jsem hrozně rád a jsem pyšný na své výsledky! Vždyť se mi všechno tak skvěle daří! A velice jsem předešlal všechny moje společníky na Cestě! Možná, že mi Mistr dokonce přikáže, abych učil nové žáky!

* * *

Dnes se mi cvičení, kdoví proč, těžko daří... Určitě jsem se špatně vyspal...

* * *

Už je to několik dní, co se mi meditace špatně daří... Nemůžu pochopit, co se stalo... Budu se muset zeptat Mistra...

* * *

Dnes mě Mistr velice vyhuboval. Řekl mi, že pýcha je Alláhovi odporná! A pro nafoukance není místo v jeho Škole!

Velmi jsem se polekal, ale doufám, že mi odpustí. Pochopil jsem, že o přechodu na další stupeň teď nemůže být ani řeči...

Byla to prostě pro mě lekce...

... Kde se rodí pýcha? V duchovním srdci přece ne!
V hlavě!

Musím se naučit neustále žít srdcem!

* * *

Uvědomil jsem si svoje chyby a znovu se pustil s ještě větší vervou do duchovních cvičení. Chyby někdy zastavují vývoj duše, ale jestliže jsou včas zpozorovány a napraveny, může se vše urovnat.

* * *

Jednou, když mi náhle začalo být «těžko na duši», mi Alláh řekl:

«Otevři dveře svého srdce! Vpusť tam lehký a osvěžující větřík Mojí Lásky!

Osviť všechno uvnitř sebe něžným slunečním světlem ranních červánků! Naplň svoje srdce vůní květin a trylky ptáků!

Vypěstuj svoji *zahradu srdce* – a Já se v něm pak můžu ubytovat navždy!»

* * *

Dnes jsme opět pracovali na zahradě. Přemýšlel jsem o tom, že život obyčejného člověka je také podobný neobdělané zahradě. A na člověku samotném bude záviset: jestli v zahradě vyrostе hojná úroda, která bude přinášet radost a obživu pro něho a pro ostatní, – nebo zůstane plná výmolů a zarostlá plevelem...

Opravdový súfí neustále obdělává svoji *zahradu duše*, neustále na ní pracuje, pečuje o to, co přináší užitek, a odstraňuje to, co škodí.¹

---

¹ Jedná se o kladné a záporné vlastnosti duše.

* * *

Podobně tomu, jak se proplétají nitě v kobercích,
– právě tak složitě a krásně proplétá Alláh lidské životy.

Alláh – jak Veliký je to Tkadlec! A On spojuje nitě
tak, aby ta práce přinášela vynikající výsledek!

* * *

Celá naše existence je velká Alláhova Škola!

* * *

Život v naší komunitě ubíhá jako voda v mohutné
řece. Jsme šťastní, že poznáváme Alláha a navzájem
sdílíme nové poznatky o Cestě k Němu, které nám On
odhaluje.

* * *

Stmívá se... Průzračný a něžný klid zaplňuje
prostor kolem.

Postupně umlká světský ruch. Ptáci začínají zpívat
– něžně a pokojně.

Tělo je unavené všedními starostmi i meditacemi.
Člověk by chtěl jen tak sedět, a rozplynout se v
průzračném klidu, stát se jím...

Ticho pro súfího znamená velice mnoho! Vždyť
pouze v tichu duchovního srdce může uslyšet Hlas
Milovaného Alláha!

... Nastala noc. Sedím u ohně. Tiše popraskává,
nenarušuje ticho.

Ticho je uvnitř těla, i kolem něho... Stávám se
jím...

* * *

Všechno v tomto světě je plné Alláhovy Lásky – takové něžné, rozpouštějící!

Můžeš to zřetelně pocítit, pokud se sám přeměníš v lásku a něžnost. A – v čím větší míře si to budeš osvojovat, tím více budeš pocítovat Alláhovu Lásku kolem a uvnitř sebe.

A jednou – tvoje láska úplně splyne s Jeho Láskou. A pak zůstane pouze On – Milovaný Alláh-Láska!

* * *

V poušti je jaro. Něžná vůně rozvíjejících se květů naplňuje celý prostor.

Nasávám tu vůni duší, stávám se jí!

Objímám rukama srdce – květiny a všechno, co je kolem!

Blažená vůně se stala mojí podstatou! Jsem všude!

* * *

Včera jsem potají pozoroval Mistra při kolektivní meditaci.

Jakým podivuhodným světlem září jeho oči! Zdá se, že se z nich dívá Sám Milovaný Alláh, mluví jeho ústy, a z Mistra že už nic nezbylo!

Kéž bych i já dosáhl takového Splynutí s Milovaným, abych v Něm úplně zmizel! A pak budu projevovat Jeho Světlo, Jeho lásku, Jeho Radost, Jeho Klid a Čistotu, nezkalené mým «já».

* * *

Dnes ráno jsem opět vyšel na prostranství do pouště! Tady mou duši naplňuje nadšení a můžu pociťovat bezmeznou svobodu!

Chtěl bych obejmout celý prostor, dosáhnout sebou-duší až na samotný «okraj Země», odejít až za něj a tam se rozplynout ve Světle!

Někdy se mi zdá, že se mi to podaří! A pak je mé nadšení a radost ještě intenzivnější! A tehdy existuje jen blažený prostor, naplněný zářivým Božským Světlem! A já – nejsem!

* * *

Pociťuji se jako volný pták, plavně a bez námahy kroužící v oblacích...

Kdesi dole, na Zemi, zůstalo moje maličké tělo, ale já, ohromná duše-pták, se vznáším... Je jenom nedozírnost modrého nebe, je jenom píseň duše, která se vysvobodila z těsné klece těla...

* * *

Podivuhodnou něžností a hřejivostí objímá Alláh ty, kdo k Němu jdou Přímostou Cestou!

V těchto objetích je něco velice mateřského, velice něžného!

Cožpak může být někdo bližší a dražší, nežli Milovaný Alláh?

* * *

Po ranních duchovních cvičeních a besedě s Mistrem jsme pravidelně pracovali na zahradě.

Držel jsem v rukách maličké semínko a přemýšlel jsem: «Může se zdát, že to semínko je mrtvé a neživé. Ale stačí, aby ho zvlhčila voda, stačí, aby ho zahřály paprsky slunce – a ono se probouzí do nového života, do nového růstu, do výše, ke Slunci!

A právě tak i lidská duše. Ona odpočívá, "spí", dokud ji konečně *Božské Vody* neomyjí a neprovlhčí, dokud ji konečně nezahřeje *Božské Světlo Lásky*.

A pak – začíná růst ke Světlu, k Lásce, ke Slunci a teplu! A tehdy začíná duše-semínko prorážet skrz "zemskou kůru"².

Tak se výhonek každým dnem zpevňuje a stává se stále silnějším! A potom se možná může stát *Vesmírným Stromem!*³.

* * *

Ležím na písku a dívám se na pomalu plující oblaka... Zavírám oči – a pocituji se maličkým lehkým obláčkem, pomalu plujícím v «oceánu» modrého nebe. A kolem je nekonečný klid... Kdesi dole zůstala Země s jejím shonem a starostmi. Ale tady je jenom něžný klid...

Světlo Slunce měkce prosycuje obláček – a on si lebedí, hoví si v jeho paprscích!

Jak je to blažené!

---

² Tj. materiální svět s jeho problémy a starostmi.

³ Mluví se o jednom z meditačních obrazů.

Postupně se já-obláček rozplývám – a zbývá jen bezmezná něžnost...

* * *

Dnes jsem pochopil, jak se moje vnímání světa Ducha odlišuje od vnímání světa materiálních věcí. Ve světě Ducha není taková zřetelnost, taková absolutní jistota v tom, co vnímáš. Všechno je rozmazané, «mlhavé»... V každém případě, u mne je to zatím tak. Musím být velice ostražitý a pozorný, abych nepovažoval to, co je chtěné, za skutečné, abych nepřimíchal vlastní fantazie ke skutečnosti Vyšších Světů!

* * *

Včera jsem poprosil Mistra o radu, jak mám odlišit různé jevy světa Ducha od fantazií myslí. On odpověděl, že se toho dosahuje praxí a stále větším ponořením do světa Ducha. Ještě je třeba dosáhnout toho, aby mysl, která je neklidná a čas od času překrucuje skutečnost, úplně ztichla.

* * *

Zvečera, když jsme se všichni shromáždili, začal s námi Mistr hovořit o Nejvyšší Realitě:

«Existuje pouze jedna Nejvyšší Realita! A ta ve světě Stvoření získává spoustu druhů a forem. A různí lidé ji vyjadřují různými slovy. Přičemž se časem vytrácí a je lidmi natolik překrucována, že je obtížné Ji poznat. Nicméně je jednotná a nedělitelná. Ona je podobná Slunci, co i nadále svítí "za mraky" lidské nevědomosti.

A Její Světlo je možné uvidět v některých duších.

Přičemž, čím čistější je duše, tím více získaného Světla může předávat druhým.

Zpočátku je sůfí podobný měsíci, který nemá vlastní světlo a jenom odráží světlo Slunce. Ale potom se i on sám může stát *Sluncem*⁴!

Právě takhle se Nejvyšší Realita postupně přeměňuje z nesrozumitelného abstraktního pojmu – v poznanou Skutečnost.»

* * *

V tichu a klidu se otevírá *kvítek srdce* – a pak vůně lásky naplňuje celý prostor uvnitř i kolem! On je tak jemný, tak něžný a nepostižitelný! Ale je realitou pro toho, kdo se přeměnil v lásku.

Sůfí se snaží přeměňovat v lásku – den po dni. Každý okamžik jeho života je tomu zasvěcen!

* * *

Postupně se přestávám vnímat jako tělo. To je zpočátku velice nezvyklé! Vždyť nás od dětství učili něčemu přesně opačnému: pociťovat se tělem!

Ale teď se prostřednictvím vlastní zkušenosti přesvědčuji, že nejsem tělo, ale od něho osvobozená duše! Jsem duše, která může pociťovat, poznávat, rozvíjet se – nezávisle na těle!

A mým cílem je úplně poznat Velikou Duši: Milovaného Alláha!

To je tak skvělé! Strach ze smrti těla mizí! Vždyť jsem přece duše! A to znamená, že nezahynu, až jednou z nějakých důvodů zemře tělo!

---

⁴ Nemateriálním «Sluncem Boha».

Právě takhle – duchovní praxí a pochopením – můžeme zvítězit nad jedním z největších strachů, kterými jsou lidé postiženi.

* * *

Mistr nám ukazuje stále nové a nové techniky, které nám pomáhají ještě více se přiblížit k Milovanému Alláhu a poznat Ho ještě úplněji a hlouběji.

Jednou z těchto technik byla práce s *Božským Ohněm*.

Mohli jsme tento *Oheň* zapalovat v srdci, rozšiřovat Ho a rozšiřovat, a zaplňovat Jím-sebou pokaždé stále větší objem prostoru. Zpočátku tento *Oheň Lásky* jenom zaplňoval hrudní koš. Ale potom se začal vylévat přes ruce, hlavu, skrz celé tělo na všechny strany... Rozhořival se silněji a silněji, a zaplňoval celý prostor uvnitř i venku!

V jisté chvíli, po určité praxi, dokáže sůfi pocítit, že celý svět tone, mizí – v tomto všepohlcujícím něžném Alláhově Ohni, a vlastní oddělená podstata sůfiho – «shoří», rozplyne se v Něm.

Mistr říkal, že osvojení tohoto obvykle trvá roky, a ne každému se podaří toho dosáhnout,...

A závisí to na tom, jak silně v člověku hoří láska k Alláhu, kterou musí rozněcovat stále silněji a silněji! Plamen této lásky je udržován a posilován neustálou duchovní praxí a sloužením ve prospěch všech dobrých a toho hodných bytostí, a to znamená – ve prospěch Alláha.

Bohužel, v některých hledačích tento oheň lásky velice rychle uhasíná, tak jako uhasíná obyčejný oheň, když se na něj nepřiloží dřevo. Zvlášt' často se něco takového stává, když žáci přestávají «udržovat oheň»,

když jsou příliš silně vyrušováni různými pozemskými činnostmi a problémy.

* * *

Jak vábivé je hvězdné nebe v noci! Tisíce a tisíce hvězd!... Mihotající se něžné světlo...

Chtěl bych se odtrhnout od Země a odplout k těmto hvězdám, dorazit až k nim a všechny je obejmout...

A teď, ani jsem si nevšiml, že už zaplňuji ticho něžné noční hvězdné oblohy! Obemykám sebou hvězdy! Rozšiřuji se a rozšiřuji, ztrácím se v nich!

* * *

A v *Hlubině* – žije Můj Milovaný. Jenom «slupka» mého «já» mě od Něho odděluje...

* * *

Děšť tiše a konejšivě bubnuje do střechy...

Ležím a poslouchám «hudbu deště». Zdá se mi, že dešť zaplnil celé nekonečno...

Pokouším se dosáhnout na «konec nekonečnosti deště» – tam, kde on už není, a je tam jenom ticho...

Náhle se «nekonečnost deště» ocitá... uvnitř mne – ohromného duchovního srdce. Každá kapička mne-deště se naplňuje Světlem – a já napájím Božskou vláhou všechny životy...

* * *

Ráno. Na trávě jsou kapky rosy. Světlo slunce se v nich odráží – a ony září svojí něžností!

Je překrásné pociťovat Alláha v tuto dobu!

Zvedám ruce, abych Ho oslavil – a Božská Blahodat' se prolévá skrz celé moje tělo a zaplňuje ho!

Ó, jak Blažený je Alláh!

A jak blažený je ten, kdo Ho může pociťovat, vnímat – a naplňovat se Jeho Láskou!

Chvála Alláhovi, Pánovi světů – Milujícímu, Soucitnému!

* * *

Súfí může tancem vyjadřovat svoji nekonečnou lásku k Alláhovi – tak, aby se Světlo Jeho Lásky vylévalo přes tělo, a zaplňovalo celý prostor kolem – stále šíře a šíře.

Súfí tančí, a přitom natahuje svoje *ruce lásky* do Nekonečnosti Alláha...

* * *

Když súfí poslouchá pravého Mistra, celý se změní v pozornost a vnímá každé slovo tak, jako by na tom závisel jeho život.

Opravdový súfí nedovoluje ničemu pozemskému, aby ho odvedlo od Zdroje Věčné Pravdy!

* * *

Vzrůstá moje radost z toho, že můžu s každým dnem vnímat Alláha stále šíře a hlouběji!

Z předchozího abstraktního pojmu se On pro mě změnil v Milovaného přítele, v nejbližší a rodnou Bytost!

Jak je příjemné být s Ním, pocítovat Ho a vnímat Jeho lásku!

* * *

V každé živé bytosti žije Alláh: v každé bylince, v každé dřevině... Všechno, absolutně všechno, je proniknuto Jeho neviditelnou Přítomností!

Právě proto súfí ctí a ochraňuje všechno a každého, a nikomu nepříčiňuje zbytečnou škodu!

* * *

Súfí se dívá na Alláhovu Krásu, prosycuje se Jí. A v určitém okamžiku mizí, rozpouští se a splývá s Ní, s Ním.

* * *

Ráno. Pozoruji bezbřehé zářící Světlo! Nemá hranice, obrysy, ani formy. Je to jenom Nekonečnost blaženého, všechno v Sobě rozpouštějícího Světla...

To Světlo je vždy se mnou, ať už se moje tělo vydá kamkoliv. Stalo se mojí neoddělitelnou Součástí, a já jsem Jím.

Nemám už žádná jiná přání, kromě toho – aby se toto Splynutí se Světlem Alláha nikdy nepřerušilo!

* * *

Uběhlo už mnoho let, ale Slunce v poušti stále stejně vychází a osvětluje svým světlem zemi...

Bylo by toho ještě spousta, na co bych si mohl vzpomenout a vyprávět...

Ale to hlavní je láska k Alláhovu Stvoření a k samotnému Stvořiteli – Nejmajestátnějšímu Milovanému a Učiteli!

Chvála Alláhovi, Pánovi světů,

Milujícímu, Soucitnému!

Ved' nás po Cestě Přímé, po Cestě do Tvého Domu!

Je to Cesta něžné lásky k bytostem, Tebou stvořeným, Cesta oddané lásky k Tobě, nadšení Tebou, usilování ke Splynutí s Tebou! Ona vede v Hlubinách, které se otevírají v tichu rozvinutých duchovních srdcí!